

Sygn. akt V W 158/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku V Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Węgorzewie

w składzie:

Przewodniczący SSR Lidia Merska

Protokolant Marta Kornacka

w obecności oskarżyciela publicznego -----

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2017 r., na rozprawie

sprawy przeciwko **A. N.**

synowi B. i S. z d. S.

ur. (...) w W.

obwinionego o to, że: w dniu 19 kwietnia 2017 r. około godziny 9:30 w miejscowości P., gm. B. na terenie zabudowanym prowadząc samochód osobowy marki P. o nr rej. (...) przekroczył dopuszczalną prędkość jazdy o 50 km/h jadąc z prędkością 100 km/h

tj. o czyn z art. 92a kw

1. Obwinionego **A. N.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 92a kw w zw. z art. 24§1 kw skazuje go na karę grzywny w wysokości 400 (czterysta) złotych.
2. Na podstawie art. 118§1 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 140,00 (sto czterdzieści) złotych tytułem opłaty sądowej i zryczałtowanych kosztów postępowania.

Sygn. akt V W 158/17

UZASADNIENIE

Dnia 19.04.2017r patrol policji w składzie – (...) i P. D. pełnili służbę w patrolu zmotoryzowanym na terenie powiatu (...), ich zadaniem była m.in. kontrola prędkości pojazdów.

Około godziny 09.30 przeprowadzali pomiar prędkości pojazdów w miejscowości P. gm. B.. Radiowóz znajdował się w odległości około 700 metrów od znaku teren zabudowany, a policjanci korzystali z urządzenia (...). K. J., będąc poza radiowozem po lewej stronie dla kierunku ruchu pojazdu marki P. o nr rej. (...), dokonał pomiaru prędkości pojazdu znajdującego się w terenie zabudowany. Pojazd ten poruszał się z prędkością 100 km/h, a pomiar był wykonany z odległości 374 m.

Przed pojazdem nie jechały żadne inne auta. Policjant zatrzymał pojazd, a kierowcą okazał się być A. N.. Kierowca odmówił przyjęcia mandatu karnego.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: notatki urzędowej k. 1, świadectwa legalizacji ponownej k. 2, zeznań świadków – K. J. k. 33, a także częściowo na podstawie wyjaśnień obwinionego k. 32v.

Obwiniony A. N. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu twierdząc, iż urządzenie, którym dokonano pomiaru jego prędkości ma dużo błędów pomiarowych, co wie z lektury informacji z Internetu. Poza tym urządzenie to nie pozwala na identyfikację pojazdu, którego prędkość jest mierzona, co jest niezgodne z rozporządzeniem określającym warunki techniczne wymagane do tego rodzaju urządzeń. Obwiniony wyjaśnił, iż przed nim poruszał się inny pojazd i nie ma pewności, iż to jego prędkość była mierzona. Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego ponieważ przeczy im dowód z postaci zeznań świadka – policjanta K. J.. Świadek szczegółowo opisał w jaki sposób dokonał pomiaru prędkości pojazdu, którym kierował obwiniony. Opisał podejmowane przez niego czynności, a wszystkie szczegóły kontroli drogowej zawarł w notatce urzędowej sporządzonej zaraz po zdarzeniu w dniu 19.04.2017r. Świadek posiada stosowne przeszkolenie w obsłudze tego rodzaju urządzenia, pracuje już od wielu lat w patrolu drogowym i kilka razy w tygodniu pełni służbę obsługując laserowy miernik prędkości. Sądowi z urzędu wiadomym jest, iż tego rodzaju miernik prędkości jest stosowany w 70 krajach, w tym na terenie całej Unii Europejskiej. Nie jest możliwe wykonanie przypadkowego pomiaru prędkości pojazdu, który nie jest namierzany świadomie przez operatora przyrządu U.. Gdyby nastąpiła taka sytuacja pojawi się na urządzeniu komunikat błędu, a czynność jest wykonana nieprawidłowo. W przedmiotowej sytuacji nie było przypadkowego pomiaru, tylko policjant wykonał pomiar prędkości pojazdu, którym poruszał się obwiniony. Urządzenie U. zarejestrowało prędkość z jaką poruszał się obwiniony, a pomiar ten został wykonany prawidłowo. K. J. opisał czynności, które są wykonywane podczas kalibracji urządzenia przed przystąpieniem do służby. Wskazał, iż dokonywał tego dnia również innych pomiarów, a urządzenie nie sygnalizowało żadnego błędu. Zdaniem Sądu zeznania świadka K. J. są wiarygodne, w sposób rzetelny policjant opisał jakiego rodzaju czynności podejmował przed przyjęciem służby, jak dokonał pomiaru prędkości pojazdu obwinionego oraz jak dokonał jego zatrzymania. Zastrzeżenia obwinionego odnośnie tego, że przyrząd do pomiaru prędkości powinien rejestrować pojazd, którego prędkość jest mierzona, są nieistotne w tej sprawie. Urządzenie, którym posługiwał się policjant w dniu 19.04.2017r, jest na wyposażeniu policji od wielu lat, spełnia wymogi w zakresie wartości pomiarów, a sposób wykonania tej czynności wynika z instrukcji obsługi.

Reasumując powyższe dowody Sąd doszedł do przekonania, iż obwiniony jest winny popełnienia zarzucanego mu czynu, którego dopuścił się z winy umyślnej, w zamiarze bezpośrednim. Obwiniony doskonale zdawał sobie sprawę, że porusza się w terenie zabudowanym, gdzie obowiązuje ograniczenie prędkości do 50 km/h.

Odpowiedzialności za popełnienie wykroczenia kwalifikowanego z art. 92a kw podlega ten, kto prowadząc pojazd, nie stosuje się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym. Miejsce, w którym dokonano pomiaru prędkości pojazdowi prowadzonemu przez obwinionego znajdowało się w miejscu, gdzie zgodnie z art. 20 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym prędkość dopuszczalna samochodu osobowego wynosi 50 km/h (t.j. Dz. U. z 2012r poz. 1137 z późn. zm.).

Zdaniem Sądu kara grzywny w kwocie 400zł nie jest karą nadmiernie wygórowaną bądź szczególnie dotkliwą. Obwiniony utrzymuje się z prowadzonej działalności gospodarczej, zatem jego dochody pozwalają na uiszczenie kary grzywny.

Wysokość należnych kosztów ustalono na podstawie §1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10.10.2001r (Dz. U. nr 118 poz. 1269 w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania (...)). Natomiast wysokość opłaty ustalono na podstawie art. 21 pkt 2 w zw. z art. 3 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23.06.1973r (Dz. U. nr 49 poz. 223 z 1983r z późn. zm.).